

MANIFIEST 8M 2021

Aquest 8 de març les mares feministes tenim més motius que mai per sortir al carrer, ja que ha quedat patent la manca de reconeixement del valor social de la **maternitat** i la falta de drets i recursos per a la **criança**.

En aquesta situació d'alarma sanitària i durant el confinament, la crisi de cures ha sortit a la llum i les mares hem estat sotmeses a una enorme càrrega: hem continuat amb les nostres feines alhora que tenim cura de les nostres criatures. Hem pogut comprovar com el teletreball no era la millor opció i també descobrirem la debilitat dels sistemes de cures externalitzades (plantejats, malgrat tot, com a única mesura de conciliació). La protecció a la criança ha estat la gran absent i, tanmateix, malgrat haver exigit mesures concretes, com un permís per menor en situació de quarantena (o la nostra petició d'augment dels dies de permís retribuït per malaltia lleu o greu de filla/fill.) les nostres demandes no han estat escoltades.

Durant aquest temps també hem denunciat la **criminalització a la qual s'han vist sotmesos els nens i les nenes**, les necessitats dels quals sempre han estat ignorades, i l'**absència de drets durant la pandèmia**.

L'enorme **violència econòmica** que patim les mares a través de l'escassa protecció de les cures també s'ha incrementat durant aquesta crisi. Tot i això, observem amb indignació com el mes de gener d'aquest any es preparava una partida pressupostària per als pares, amb la Llei de permisos iguals i intransferibles (que dona més diners a qui té millors treballs i millors salaris). Aquesta mesura paternalista que ens diu a les mares com i quan hem de criar, exerceix violència sobre nosaltres en obligar-nos a maternar des de la precarietat, amb excedències per cura dels fills sense remunerar o fins i tot abandonant la feina per poder estar més que les minses 16 setmanes amb les nostres criatures. Tot el moviment feminista s'hauria d'alçar en veure com les **famílies monomarentals** són discriminades i conduïdes a la precarietat, tenint només la meitat de temps de permís. Estem cansades de veure com, quan hi ha pressupost públic, es destina a cobrir els permisos dels homes que tenen millors treballs i cotitzacions, augmentant així l'escletxa.

A més, s'estan ignorant els processos pels quals passem (embaràs, part, postpart, lactància materna, puerperi, exterogestació) que han de ser garantits amb dignitat. Per això, entre altres coses, demanem un **permís específic per a la recuperació del part i la lactància materna**, que doni protecció a aquest processos.

Exigim una sèrie de **mesures que** surtin fora de les lògiques patriarcals i capitalistes i que **es centrin en la importància de les cures**. Seguim demanant **permisos més amplis**, en la seva major part **transferibles**, per poder elegir lliurement quan de temps volem cuidar i fer-ho de manera digna.

A més, per protegir la criança de zero a tres anys, demanem **reduccions de jornada i excedències remunerades**. És urgent la transformació d'aquest mercat laboral per a que s'adapti a la vida, i no a l'inrevés, per això és necessària la reducció de la jornada laboral i mesures per **erradicar la discriminació de les dones embarassades i les mares** a través d'inspeccions laborals i bonificant la con-

tractació de personal de substitució. Nosaltres no som responsables de la nostra pròpia discriminació: no retallin els nostres drets.

Les actuals mesures deixen fora a moltes dones, sobretot a aquelles que es troben en situacions més precàries: autònomes, dones amb feines precàries, desocupades, monomarentals... No podem oblidar que a la majoria de nosaltres ens atrapa el sòl enganxós més que el sostre de vidre. Per això, exigim mesures universals, com una **prestació per menor a càrrec** que no permeti que cap mare hagi de criar sense recursos.

Durant la pandèmia estem patint, a més, un retrocés en els drets ja adquirits. Ha augmentat exponencialment la **violència obstètrica**: assistim soles a les ecografies, ens separen de les nostres criatures, patim un major intervencionisme i ens obliguen, en alguns casos, a parir soles. Així mateix, com a mares feministes estem en contra de tots els processos que usa el patriarcat per sotmetre'ns i que s'han agreujat en pandèmia: **la violència masclista, l'inexistent SAP**, tota la violència judicial i institucional exercida contra les mares i **les custòdies compartides imposades**. No podem fer ni un pas enrere en els drets aconseguits pel feminisme, com la interrupció voluntària de l'embaràs lliure i gratuïta. Ni permetrem que les criatures es comprin ni els nostres ventres es lloguin amb total impunitat.

Pensem fermament que **no és possible un feminisme sense les mares**, per això des de tots els sectors feministes s'hauria de lluitar per a que les mares puguem maternar amb dignitat. Nosaltres, com a subjecte polític i com a subjecte del feminisme, sortirem aquest 8 de març, amb les nostres criatures, per reivindicar el **reconeixement social de la criança**. Volem una societat adaptada a la infància. Mai més tornarem a estar tancades a les cases, no maternarem des de la invisibilitat ni des dels racons. No poden seguir ignorant els nostres processos sexuals i reproductius. I no poden obligar-nos a deixar les nostres criatures a les 16 setmanes per a que el mercat laboral no se'n ressenti.

Ara més que mai:

MATERNAR ÉS UN ACTE POLÍTIC

#MaternarEsUnActoPolítico
#MaternidadesFeministas
#PermisosTransferiblesYa

